

ר' אמנון ונתנה תוקף פיוט

We can now identify two issues that surround the פיוט of ונתנה תוקף: the period in which the פיוט was authored and the reason that the story of ר' אמנון became linked to its recital. Material from the Cairo Geniza establish that the פיוט of ונתנה תוקף was composed in ארץ ישראל at a very early date. That the story of ר' אמנון was composed to explain the inclusion of the פיוט of ונתנה תוקף in תפלת מוסף on ראש השנה as a reminder of the tragedies of the Crusades can be shown through the literary similarities that the story of ר' אמנון shares with other examples of Medieval Rabbinic literature. We encountered one such source in the last newsletter; i.e. the מדרשים that relate the tragedies of the עשרת מלכות, the Ten Martyrs, אורי אהרון and ישראל רוזנסן in an article entitled: תוקף 'קדושת היום – יישומים פרשניים לפיוט 'ונתנה תוקף', The Application Of Interpretation Techniques To The Piyut Of Oo'Nisaneh Tokef, on page 222 of the book: בראש השנה יכתבון, Yaakov Herzog College, Second Edition, 2008, reveal literary similarities with another source that describes the deaths of the עשרת מלכות; i.e. the wording of the פיוט, אלה אזכרה: פיוט, the פיוט that relates the story of the עשרת מלכות, recited as part of יום כיפור on תפלת מוסף of חזרת הש"ץ:

טרם ניגע בכך, ומשום שבזיקה שבין סיפורים לפיוטים עסקינן, ראוי להרחיב ולהעמיד השוואה בין סיפור רבי אמנון לבין 'אגדת עשרת מלכות', שאף אותה יש לראות, כמדומה, כבת ימי הבניים, ואף היא זכתה לביטוי פיוטי ידוע בסליחה המקודשת למוסף ביום הכיפורים. המוטיב המרכזי המקשר בין שני הסיפורים הוא, כמובן, נכונות לעמוד בניסיון ולהקריב את החיים על קידוש ה', מוטיב שאותו נגלה בסיפורי 'חסדי אשכנז'. הסליחה מציגה אירוע שהיה בימי 'השר': "כי בימי השר לא עלתה ארוכה / לעשרה הרגי מלכוה". מכאן הולכת ומשתלשלת העלילה, שיש בה שלושה יסודות חשובים לענייננו, המהווים בסיס להשוואה בין אגדת-פיוט עשרת מלכות לבין סיפור רבי אמנון: ההימלכות, היופי והעינויים.

Translation: Before moving on and because we are dealing with the link between liturgical poems and stories, it is appropriate to elaborate and to compare the story of Rav Amnon with the story of the Ten Martyrs, which should also be viewed, in my opinion, as a creation of the Middle Ages. The story of the Ten Martyrs led to the composition of a Selicha, a liturgical poem, as well, which is included in Tefilas Mussaf of Yom Kippur. Clearly, the central theme that links the two stories is the willingness of a Jew to be put to the test and to offer himself as a sacrifice in sanctification of G-d's name, a common theme among the Ashkenazic Pietists. The Selicha is centered around an incident that occurred during the period of the "Ruler": "For in that Ruler's time there was no reprieve / for the ten who were murdered by the Ruler." From that point forward we find that the plot of the story told in the Selicha thickens. Three elements within the story of the Ten Martyrs need to be singled out because they also appear in the story of Rav

Amnon: the request for time to consult, a statement about the beauty of the victim and the detailed description of the torture.

A second Medieval source that can be linked to the story of רב אמנון is identified by Professor Shlomo Eidelberg in his book: Medieval Ashkenazic History, Vol. 2, Sefer Harmon Publishing, 2001, in an article entitled: הרקע היסטורי של מעשה ר' אמנון ותפלת 'ונתנה תוקף', The Historical Originality of the Prayer U'Netaneh Tokef. Professor Eidelberg sees a link between the story of רב אמנון and the report of the death of Rabbi Kolonymos son of Rav Meshullam who died during the First Crusade. The details surrounding Rabbi Kolonymos' last days are found in the Crusade Chronicles¹ written by Rabbi Shlomo son of Shimshon. The following excerpts from the Crusade Chronicles appear in the book: ספר גזירות אשכנז², by I.M. Haberman, Sifrei Tarshishei Yerushalayim, 1946:

page 26—ויהי כאשר שמעו אנשי קודש חסידי עליון, קהילה הקדושה אשר במענגנצא, מנן וצינה לכל הקהילות, אשר שמם הולך בכל המדינות, אשד נהרגו קצת הקהל שבשפיירא וקהל וורסישא בפעם שנית ונגעה חרב עריהם, אז רפתה ידם ונמס לבם ויהי למים. ויצעקו אל י-י בכל לבם ויאמרו: י-י א-להי ישראל, האתה עושה את שארית ישראל כלה. ואיה כל נפלאותיך הנוראות אשר סיפרו לנו אבותינו לאמר, הלא ממצרים ומבבל העליתנו וכמה פעמים הצלתנו, ואיך עתה עזבתנו ונטשתנו י-י, לתת אותנו ביד אדום הרשעה להשמידנו. אל תרחק ממנו, כי צרה קרובה ואין עוזר לנו. ויתקבצו יחד נשיאי ישראל לתת להם עצה טובה, אם יוכלו להינצל, ויאמרו זה לזה: נבחרה לנו מזקנינו ונדעה מה נעשה, כי בלעתנו הרעה הגדולה הזאת לנו. ובאו בעצה אחת, לתת פדיון נפשם, לפזר ממונם ולהשחיד השרים והסגנים וההגמונים והפחות.

Translation: And it came to pass that the holy and righteous Jewish community of Mayence, guardian and shield for all the Jewish communities, known among all Jewish communities, learned that a portion of the Jewish community in Speyer had been massacred and for a second time, the community of Worms was overwhelmed by swords. The news caused the hands of the Jewish community of Mayence to weaken. Their hearts melted and became like water. They called out to G-d with all their hearts and pleaded: "G-d of Israel, is it now Your plan to bring the Jewish People to an end? Where are Your miracles and wonders that our forefathers described to us as follows: Did G-d not rescue the Jewish People from Egypt and free them from Babylonia? Has G-d not saved Jewish communities on numerous occasions? How is it possible that G-d has now abandoned and neglected our community, allowing us to fall into the hands of the evil Christians who wish to annihilate our community? Please do not distance Yourself. The danger is imminent and no one is available to save us." The leaders of the community gathered to develop a plan that might save the community. One said to the other: Let us choose among our elders those who can make a recommendation. If not, this evil will destroy us. They then unanimously agreed to pay a ransom for their souls, to spread their money among all possible saviors and to bribe government officials at all levels.

1. The Chronicles were written in the Middle Ages by Jewish authors. The factual truth of the events described within them is open to debate but they do represent a rare effort by Jews to write their own history.

2. This book can be downloaded from www.hebrewbooks.org.

להבין את התפלה

ויקומו ראשי העדה החשובים בעיני ההגמון ויבואו אל ההגמון ואל שריו ועבדיו לדבר עמם. ויאמרו להם: מה נעשה מן השמועה אשר שמענו על אחינו אשר בשפירא ובוורמיישא שנהרגו. ויאמרו אליהם: שמעו לעצתינו והביאו כל הממון שלכם אל בית אוצרותינו, ואתם, נשיכם ובניכם ובנותיכם וכל אשר לכם, תכניסו בחצר ההגמון עד יעברו אלו הגייסות, ואז תוכלו להנצל מיד התועים. והם עשו ונתנו עצה זו, כדי לאספנו ולמסרנו בידם, ולאחוז אותנו כדגים הנאחזים במצודה רעה ויקחו הממון שלנו, כאשר עשו לבסוף, סופו מוכיח על תחילתו. וגם ההגמון קיבץ את שריו ועבדיו, שרים גדולים הורי הארץ, כדי לעזרנו, כי בתחילה היה רצונו להצילנו בכל כחו. ונתננו לו שוחד גדול על זה, ולשריו ולעבדיו, על אשר אמרו להצילנו. ולבסוף, כל השוחד וכל הפיוס לא הועיל להגן עלינו ביום עברה בפני הפורענות.

Translation: The heads of the community who were known to be closest to the Governor rose to meet with him and his advisors and to seek counsel from them. The community leaders asked: what can we do to avoid the fate of our brothers in Speyer and in Worms who were massacred? The Governor's advisers responded: accept the following suggestions: bring all your money to our treasury. You, your wives, your sons and daughters and your complete households should seek refuge in the courtyard of the Governor's home until the armed battalion passes through. That is the way to be saved from the evil ones. The Governors' advisers made this recommendation in order to gather the Jewish community into one place so that they would be like fish in a tank. It would then be easy to turn the community over to the Crusaders. The end of all stories reveals the initial intent. The Governor gathered all of his followers, from the highest level to the lowest, in order to assist the Jews. At first he may have intended to use his abilities to rescue the Jewish community, but in the end, all of the bribes and all the efforts at appeasement did not provide protection once the disaster struck.

page 29-והיה ביום שלשה בסיון אשר היה יום קידוש ופרישה לישראל במתן תורה, באותו יום שאמר משה רבנו עליו השלום: 'היו נכונים לשלשת ימים', אותו היום הופרשו קהל מעגנצא, חסידי עליון, בקדושה ובטהרה והוקדשו לעלות אל הא-להים כולם יחד, כי היו נעימים בחייהם ובמותם לא גפררו, כי כולם בחצר ההגמון . . .

Translation: It was the third day of Sivan which had been designated as a day of holiness and separation in the year in which the Torah was given to the Jewish People. It was the same day of the month in which Moshe Rabbenu said: "Prepare yourselves for three days." On that same day of the same month the Jewish community of Mayence, righteous followers of G-d, in holiness and in purity, committed to leave this world and to enter G-d's world as one. They were dignified in life and their deaths were no less dignified. All were congregated in the courtyard of the Governor . . .

page 30-ויהי בחצי היום ויבא אימכו הרשע צורר היהודים הוא וכל חילו על השער ויפתחו לו העירונים השער, ויאמרו אויבי י-י איש אל רעהו: ראו כי פתחו לנו השער, עתה ניקום דמי התלוי. וכאשר ראו בני ברית קדש שהיו שם, הקדושים יריאי עליון, המון הרב, חיל גדול כחול אשר על שפת הים, ודבקו בבוראם. ואז לבשו שריונים וחגרו כלי מלחמתם מגדולים ועד קטנים, ור' קלונימוס ב"ר משולם הפרנס בראש, ומרוב צרות ותעניות שעשו לא היה בהם כח לעמוד כנגד האויבים, ואז באו כתות ובולשת שוטפות כנהר עד נמלאה מעגנצא

פה לפה. והאויב אימכו העביר קול באזני הקהל, להעביר ולהבריה את האויבים מן העיר, ומהומת י-י רבה בעיר.

Translation: It was in the middle of the day and Count Emicho, the evil one, the enemy of the Jewish People, and all his soldiers were standing by the gates of the city when the people of the city opened the gates for them. The enemies of the Jews said to each other: see how the townspeople open the gates of the city for us. Let us proceed to avenge the blood of the Hanged One (Jesus). When the People of the Covenant, the G-d fearing ones, who were present there saw the great crowd, soldiers so numerous like the sand on the beach, they put their faith in their Creator. They donned armor and took their weapons, both the young and the old, together with Reb Kolonymos son of Reb Meshullam, the parnass of the city, leading them. However, because of the multitude of problems besetting them and their weakness from fasting, they lacked the strength to beat back the enemy. Then group after group entered, including police, so many that it looked like a river had filled the streets of Mayence. The enemy, Count Emicho, called out to the crowd: "remove the enemy from the city" and the defaming cries against G-d heard in the City were deafening.

ואיש ישראל הלצו איש כלי זיינו בחצר הפנימי של ההגמון, ויקרבו כולם אל השער להלחם עם התועים ועם העירוניים וילחמו אלו כנגד אלו אל תוך השער. וגרמו העונות ונצחום האויבים ולכדו את השער. ותכבד יד י-י על עמו ויאספו כל הגוים על היהודים שבחצר להכרית מהם שם, ורפו ידי עמנו כראותם יד אדומי הרשעה תקפה עליהם. וגם אנשי ההגמון אשר הבטיחום לעזרה, הם נסו תחילה כדי להסגירם ביד האויבים, כי קנים רצוצים המה להם, וגם ההגמון עצמו ברח מן התועבה שלו, כי אמרו להרוג גם אותו בעבור כי דיבר טוב על ישראל. והאויבים נכנסו בתוך החצר בג' בסיון ביום ג' בשבוע, יום חושך ואפילה יום ענן וערפל יגאלוהו חושך ועלמות, אל ידרשהו א-ל לזה ממעל ואל תופע עליו נהרה. אהה ליום אשר ראינו צרת נפשינו. הכוכבים למה לא השכתם את אורכם, הלא ישראל שנמשלו ככוכבים וי"ב מזלות במספר שבטי בני יעקב, ואיך לא תתאפקו באור שלכם מלהגיה לאויבים שחשבו למהות שם ישראל.

Translation: All of the Jews congregated in the inner courtyard of the Governor's residence took up arms. They moved towards the entranceway to confront the infidels and the townspeople who had joined them. They fought one against the other along the entranceway. But G-d foresake the Jewish community and the enemy gathered in the courtyard to massacre the Jews. The hands of the Jews weakened upon seeing the throng of people attacking them and their strength. Even the officers of the Governor who had been promised as protection, fled. They broke like brittle branches leaving the Jewish community to be defeated by the enemy. The Governor himself fled fearing that the crowd would turn on him because he had tried to protect the Jewish community. The enemy entered the courtyard on the third day of Sivan on the third day of the week, a day of darkness and gloom, a day of dark clouds and overcast skies. Like the day described by Iyov: Let the stars of its twilight be dark; let it look for light, but have none; and let it not see the eyelids of the dawn (Iyov 3,9). Woe is the day on which our souls experienced such troubles. Stars, why did you not shut down your light-were not the Jewish People compared to the stars in the sky and the twelve signs of the zodiac, each representing one of the Twelve Tribes. How could you not hold back your light from showing the way to those whose goal it was to destroy the Jewish People.

להבין את התפלה

כשראו בני ברית קדש כי נגזרה הנזירה ונצחום האויבים ונכנסו בחצר ויצעקו כולם יחד זקנים ובחורים בתולות וילדים עבדים ושפחות לאביהם שבשמים, ובכו עליהם ועל חייהם והצדיקו עליהם דין שמים, ואמרו זה לזה: נתחזק ונסבול עול היראה הקדושה, כי לפי שעה יהרגו אותנו האויבים וקלה שבמיתות ארבע בחרב, ונהיה חיים וקיימים, נפשותינו בגן עדן באיםפקלריא המאירה הגדולה לעולמי עד. ויאמרו בלב שלם ובנפש חפיעה: סוף דבר אין להרהר אחר מידת הקדוש ברוך הוא וברוך שמו, שנתן לנו תורתו וציווי להמיתנו ולהרוג אותנו על יחוד שמו הקדוש. אשרינו אם געשה רצונו, ואשרי כל מי שנהרג ונשחט וימות על יחוד שמו, ויהא מזומן לעולם הבא וישב במחיצה אחת עם הצדיקים, ר' עקיבא וחביריו יסודי עולם הנהרגים על שמו, ולא עוד אלא שנתחלף לו עולם חושך בעולם אורה ועולם של צרה בעולם שמחה

Translation: When the members of the covenant recognized that they were about to become victims of a heavenly decree and their enemies were about to defeat them, they entered the courtyard and together wailed, old and young, men and women, slaves and maids, to their Father in heaven. They cried concerning their own fates but expressed acceptance of G-d's decree. They said one to the other: let us remain strong and bear the holy burden because in a few moments our enemies will murder us. Let us remember that the lightest of deaths is the one that comes by the sword. Let us merit an everlasting existence with our souls resting in the garden of Eden in the presence of the eternal light. They said with a full heart and a willing soul: now is not time to ponder G-d's thinking. He gave us the Torah and ordered us to die to protect the unity of His name. We are fortunate that we can follow G-d's wish and fortunate will be the one who will die or be slaughtered to protect the unity of G-d. Let him be ready to enter the garden of Eden where he will sit in the presence of the righteous, including Rabbi Akiva and his colleagues, the foundation of the world, who also died martyrs' deaths. And by our actions, we will turn a world that has grown dark to a world of light and a world that is troublesome into a world of joy.

page 40—עתה אספר בהריגת ר' קלונימוס החסיד הפרנס וסיעתו, השם ינקום נקמתו במהרה בימינו: ויהי ביום אשר דיבר י-י לעמו: 'היו נבונים ליום השלישי', אותו היום הכינו עצמם ופשוטו צוארם והקריבו קרבנם לריח ניהוח לי-י. ונהרגו באותו היום למען שמו הגדול, שהוא יחיד בעולמו ומבלעדיו אין א-להים, תת"ק נפשות קדושות, לבד ר' קלונימוס הפרנס הצדיק ועמו קצת בחורי ישראל נ"ג נפשות שנוצלו בו ביום, שברחו דרך חדר ההגמון ויבואו אל תוך המלתחה בעבורה זרה, והוא בית האוצר שקורין אותו שיגזר, והיו שם בצר ובמצוק מפני החרב שעל צוארם, ופתח המלתחה היה צר והיה חושך ולא הרגישו בהם שום אדם מן האויבים ויהי כמחריש. והשמש בא ועלטה היה וצרה וזעקה השמיעו ודבק לשונם אל היכם בצמא, ויגשו אל החלון לדבר לגלגל הממונה על בית האוצר, להושיט להם מים להשיב נפשם ולא אבה, עד שנתנו לו עשרה זקוקי כסף בצלותית מלאה מים לקיים מה שנאמר 'ועבדת את אויביך ברעב ובצמא' וגו'. וכשהגיעה הצלוחית לחלון היה פתחה צר ולא היה יכול להכנס בו המים ער שלקח צינורית של עופרת והביא בה המים, והיו שותים במידה בלא שביעה.

Translation: Now I will describe for you the death of Reb Kolonimos, the righteous parnass and his colleagues, may G-d avenge his death soon and in our lifetimes. On the day on which G-d had in the past

told His People: "Prepare yourselves for the third day", on that day, the Jews of Mayence prepared themselves to lay their necks down and to bring sacrifices that are pleasing to G-d. They died that day in the great name of G-d, who is singular in this world and other than G-d there is none other. Thirteen hundred holy Jewish souls perished not including Reb Kolonymos, the righteous parnass and with him some younger members of the community, fifty three souls in total, who were initially saved. They escaped by way of a window in the Governor's bedroom that led into a dressing room that was used for idolatry. It was also the place where the treasury known as the Shigzar was kept. The room was a place safe from attack by the enemy. The opening to the dressing room was narrow and dark and the enemy could not find them there. In the morning, the room was dark. All they could hear were the cries of those dying. Their tongues stuck to the roofs of their mouths out of thirst. They approached the window to speak to the priest who guarded the treasury and asked for water to revive their souls. He refused until they gave him ten gold coins. He then gave them a plate of water in fulfillment of what was foretold in the Torah (Devarim 28, 48): "you shall serve your enemy in hunger and in thirst." When the plate reached the window the opening was too small for the plate to pass through. Instead the water was poured to them through a spout. They drank but not enough for their thirst to be satisfied.

ועתה אספר היאך המעשה שנהרגו אלו הצדיקים:

ויהי בחצי הלילה שלח ההגמון אחד אל חלון המלתחה אל ר' קלונימוס הפרנס וקרא לו ואמר: שמעני קלונימוס, הנה ההגמון שולחני אליך לידע אם אתה חי עדיין, וציוני להציל אותך וכל הנמצאים עמך. צאו אליו, והנה עמו שלש מאות חלוצי מלחמה שלופי הרב ולבושי שריונים ונפשנו תחתיכם למות. ואם אין אתם מאמינים בי, הריני נשבע לכם כי כן ציוני אדוני ההגמון והוא אינו בעיר, כי הלך לו לכפר רודשהיים ושלח אותי הנה להציל הפליטה שלכם הנשארה, ורוצה להיות בעזרתכם. והם לא האמינו עד שנשבע להם. ואז יצא אליו ר' קלונימוס וסיעתו, והניחם השר באניות והעבירם את נהר ריינום והביאם בלילה אל מקום שהיה שם ההגמון בכפר רודשהיים.

Translation: Now I will describe how these righteous individuals died:

It was in the middle of the night when the Governor sent someone to the window of the treasury to check on the status of Reb Kolonymos, the parnass. The messenger said to him: Listen Kolonymos, the Governor sent me to learn whether you are still alive. He commanded me to rescue you and those with you. Come out and see that the Governor has sent three hundred sword bearing soldiers dressed in armor, ready to die in your place. If you do not believe me, I hereby swear that so commanded us our master, the Governor. The Governor has left the city and went to Rodsheim. The Governor sent me here to save those of you who remain alive because he wants to be of assistance to you. The Jews did not believe him until he swore to it. Then Reb Kolonymos and those with him came out. The officer placed them into boats. They crossed the Rhine River. He brought them at night to the place where the governor was staying in the city of Rodsheim.

ושמח שמחה גדולה ההגמון על ר' קלונימוס, כי עודנו חי, ואמר להצילו וגם האנשים שבאו עמו. וחרב האויב הריק אחריהם ולא השיב י-י חרון אפו מעליהם. אשר בידו פלגי מים ולב המלך והשרים היטה עליהם לב ההגמון לכתחילה לטובה, ואחר כך חזר בדיבורו וקרא לר' קלונימוס ואמר לו: איני יכול להציל אתכם וא-להיכם סר מעליכם ואין רצונו להשאיר לכם

להבין את התפלה

שריד ופליט; ואין בידי כח עוד להציל לעזור מעתה ואילך. ועתה דע לך מה תעשה, אתה וסיעתך העומדים עמך. או תאמינו ביראתינו או תשאו עוון אבותיכם. ענהו ר' קלונמוס החסיד וצוה במר נפש: אמת הוא, כי אין רצונו של א-להינו להצילנו. לפיכך אמת דבריך ונכונים הם, שאין בך כח לעזור עור. ועתה תנה לנו זמן עד מהרת להשיב לדבריך.

Translation: The Governor then expressed great joy upon seeing Reb Kolonimos alive. He related to him that his intent was to save him and those who had come with him. Yet, the sword of the enemy had followed them. G-d had done little to lessen the anger of the Crusaders. In the meantime, the Governor's heart was like a stream of water (Mishlei 21, 1). At first the Governor's advisors recommended that he help the Jews but later they changed their minds. The Governor then called Reb Kolonimos and said to him: I am unable to save you. Your G-d appears to have abandoned you. It is His intent that none of you survive. I no longer have the means to assure your safety and can no longer help you. This therefore is what you and those with you should do. Either convert or bear the punishment for the sin that your forefathers committed (causing the death of Jesus). Reb Kolonimos, the righteous one, answered him bitterly: You speak the truth. It is G-d's intent not to allow us to survive. Your words describe our situation accurately. Yes, there is no way that you can save us. Please give us time until tomorrow to deliver our response.

ואז שב ר' קלונמוס לחבריו החסידים והגיד להם את דברי ההגמון. ואז קמו כולם ביחד וברכו על עקידתם והצדיקו עליהם את הדין ובלב אחד וקיבלו עליהם עול היראה. ויקח ר' קלונמוס החסיד תחילה, קודם שחזר להגמון, את בנו מר יוסף וינשק לו וישחטהו. וכאשר שמע ההגמון ששחט את בנו, חרה לו עד מאד ואמר: מעתה ודאי איני חפץ לעזור לכם עוד. כששמעו בני הכפרים מה שאומר ההגמון, נאספו עליהם וגם התועים עמהם להרוג היהודים. בין כך ובין כך חזר ר' קלונמוס באותו יום אל ההגמון, והבין ונשמע לר' קלונמוס בדרך מה שאמר ההגמון, וכשחזר לפניו לקח בידו סכין ובא לפגוע ורצה להרגו. ואנשי ההגמון וגם הוא בעצמו, הרגישו בדבר ואמר להוציאו מלפניו. ויקומו עליו עבדיו של ההגמון והרגוהו בנס של עץ. ויש שאמרו, שלא חזר פעם שנית להגמון ומיד כששחט את בנו לקח את חרבו וגעץ בארץ ונפל עליה ויתקעה בבטנו. ויש שאומרים, האויבים הרגוהו בדרך. בין כך ובין כך נהרג הנשיא על יחוד שמו של מלך מלכי המלכים הקדוש ברוך הוא, והיה תמים ושלים עם י-א-להי ישראל ושם נפל ונהרג הצדיק עם קהלו.

Translation: Reb Kolonimos then returned to the righteous ones who had escaped with him. He reported to them what he had been told by the Governor. They rose as one and recited a Bracha before performing the sacrifice they were about to make. They said words by which they accepted the decree of G-d, with one mouth and with one heart. They accepted the duty they were required to perform out of fear of G-d. Before returning to the Governor with his response, Reb Kolonimos took his son, Mar Yosef, kissed him and then slaughtered him. When word got back to the Governor that Reb Kolonimos had slaughtered his son, he became enraged and said: now I certainly do not want to provide any assistance to those people. When the townspeople heard what the Governor said, they joined with the Crusaders to massacre the Jews. While on route to see the Governor, Reb Kolonimos learned what the Governor had said. Reb Kolonimos then took a knife with him with the intent of murdering the Governor. The Governor and those who surrounded him sensed that Reb Kolonimos had come to kill the Governor. The Governor ordered that Reb Kolonimos be removed from the Governor's court. Those around the Governor killed Reb Kolonimos by striking him

with a slab of wood. Others say that Reb Kolonymos never returned to the Governor and immediately after taking his son's life, took a sword, placed it upward in the ground and fell upon it. The sword pierced his stomach and he died. A third opinion suggested that the Crusaders found him on the road and killed him there. In any event, Reb Kolonymos, the leader of the community died protecting the unity of G-d. He never wavered from his faith in G-d. There the righteous one died together with his community.

Professor Eidelberg concludes as follows at page 27:

לדעתי היתה למחבר ה'מעשה הנורא' מטרה היסטורית וחינוכית, להזכיר את הטרנדיה שעברה על יהודי אשכנז בעת מעשה הצלב הראשון, וכן להזהיר את בני דורו והדורות הבאים לא להתקרב לחברה הנוצרית, ולהתרחק משיחות וחילופי דברים עם נכבדיהם בענייני דת ואמונה, שמא ההתקרבות תביא לידי פיתוי וחטא, ולא לסמוך על חשוביהם בעת צרה. ואם יבואו לידי נסיון, עליהם לעמוד על אמונתם ולקדש שם שמי בכל נפשם ומאודם. לצורך השעה חיבר המחבר האלמוני סיפור שחלקו אמת וחלקו בחר דברים מן האגדה, כרכם וקשרם יחד ב'מעשה נורא בר' אמנון ממגנצה'. וכדי להנציח את הגיון-לבו הפיץ את השמועה שר' אמנון, דמות סיפורו המרכזית, חיבר את התפלה 'ונתנה תוקף', תפלה ידועה בפי כל יהודי אשכנז, אשר מסעירה את נפש המתפללים. ובעת התעלות הנפש יעלה גם זכרו של ר' אמנון כסמל הגזירות והפורעניות שעברו על יהודי אשכנז בעת מסעי-הצלב ואת עמידתם העילאית של אנשי קודש וחסידים עליון. ואם חס ושלום יגיעו לנסיון, הם יעמדו איתן ולא ימירו את אמונתם בדוגמת המעשה בר' אמנון, שהוא בעצם סיפורו של ר' קלונימוס, שהצדיק משפט ה' והיה תמים עם א-לוהיו עד צאת נשמתו.

Translation: In my opinion, the author of the story about Rav Amnon had a historical and educational motive for composing the story. He wanted to memorialize the tragedy that had passed over the Jews of Ashkenaz during the First Crusades and he wanted to warn his generation and the generations that followed not to grow close with the Christian community. It was necessary to distance themselves and to not have conversations with their neighbors in matters involving religion and faith out of concern that the closeness might lead to temptation and sin and to dependence on the Christian leaders in times of difficulty. Furthermore, they needed to know that if circumstances led to their being tested, it was their duty to maintain their religious beliefs and to sanctify G-d's name with all their lives and all of their money. To meet the needs of the era, the anonymous author composed a story which was part truth and part taken from folklore, folded and bound the elements together to create 'the great incident involving Rav Amnon from Mayence.' In order to immortalize his literary creation, the author of the story publicized the fact that Rav Amnon, the central figure in his story, composed the prayer of Oo'Nisaneh Tokef, a prayer familiar to every Ashkenazic Jew, a prayer which has always incited the hearts of those praying in synagogue. His goal was to arouse the soul by remembering Rav Amnon, a symbol of the decrees and the difficulties that the Jews of Ashkenaz endured during the period of the Crusades and to remind each generation of the upstanding behavior of the holy people and the righteous from on high who lived during that time. And if, heaven forbid, those reading the story of Rav Amnon ever found themselves facing a similar challenge, they needed to remain firm and to not denounce their religion and to follow in the footsteps of Rav Amnon. The story of Rav Amnon is essentially a re-writing of the story of Reb Kolonymos who accepted the judgment of Heaven and stayed faithful to G-d until the expiration of his life.